

Intervju med Strømmehaven

Intervju med enhetsleder Mette Moe Olsen

Student: Vi har noen spørsmål som handler om personvern og lurer på om det er greit om vi tar lydopptak av samtalen? Lydopptaket vil bli slettet når prosjektet er ferdig.

Svar: *Det går greit.*

Student: Vi har et spørsmål til deg angående hvis vi skal bruke dette intervjuet i oppgaven vår, så må vi henvise til en kilde. Vil du forbli anonym eller kan vi bruke navnet ditt?

Svar: *Det kan dere gjøre. Dere gjør det som er mest hensiktsmessig. Men først kan dere ikke forklare litt om hva oppgaven dreier seg om?*

Student: Vi har litt enkle spørsmål, som blant annet hvordan prosessen har vært? Hvilke forundersøkelsen gjorde dere før begynte å planlegge hvilke kvaliteter dere skulle planlegge for?

Svar: *Kan dere bare repetere hva oppgaven deres får ut på? Slik at det blir enklere for meg å vite hva dere er ute etter? Dette kommer jo innenfor mange ulike fagfelt ikke sant.*

Student: Vi skal jo prosjektere en demenslandsby i Øystese, Kvam herad. Men den vil ikke bli like stor som Strømmehaven og Carpe Diem i Bærum. Men skal være fokus på demente og det grønne området ute. Vi skal ikke planlegge inne i bygget. Så det er hovedsakelig det grønne uteområdet og vi er veldig interesserte å høre hvordan dere tenkte på der. Vi har sett noen bilder for hvordan Strømmehaven ser ut.

svar: *Dette kan jeg snakke veldig lenge om, men man må jo begynne et sted. En av suksessfaktorene i forhold til bygningen av Strømmehaven, er at vi har planlagt det faglige konseptet først før vi begynte å bygge. Man har jo mange erfaringer fra i Norge at man bygger først og så tilpasse innholdet til bygget. Hva studerer dere?*

Student: Landmåling og eiendomsdesign.

Svar: *Ikke sant. For jeg er jo sykepleier og leder. Så min greie er at jeg har vært med helt fra begynnelsen og det har vært kjempespennende. Det å utvikle et faglig konsept i starten fordi fysiske utfordringer har så mye å si blant annet med muligheter og begrensinger. Vårt utgangspunkt var en politisk bestilling i Kristiansand siden de hadde besøkt De Hogeweyk i Nederland. Så det var der vi begynte. Først begynte vi med noen studieturer i Norge for å se hva som fantes i forhold hvordan man ivaretar mennesker med demens. Vi var i Oslo for å se på yngre personer med demens. Og allerede i 2016 så var flere som hadde tatt i bruk elementer fra De Hogeweyk. De laget butikk og pub. Så mange hadde allerede gjort noen små grep. Vi tok med oss alt, men vi var ikke helt overbevist. Men så dro vi til Nederland og da gikk lyset opp for meg. For dette var det jeg ville at vi skulle få til. Det kjempeinspirerende. Vi hadde lyst til å gjøre «copy» and «past». Men vi skjønnte at dette går ikke. Vi måtte lage vår fornorskede versjon som er tilpasser oss. Og dette må alle gjøre. Man må jo tilpasse seg etter de lokale forholdene og behovene. Så da begynte vi å kna og jobbe dette. Egentlig så klarte vi ganske tidlig å ha et faglig konsept. Sånn at når vi begynte med arkitektkonkurransen om høsten så hadde vi en ganske detaljert kravspesifikasjon i forhold til hva vi skulle få til. Da lå det noen prinsippet til grunn. Dere tilgi jeg har ikke noe det er jo jeg har sykt mange dokumenter knyttet til dette og de som går på altså det der byggetekniske. Før vi starter så hadde helse og sosial sin egen prosjektleder og så har jeg vært representanten inn fra tjenesten opp mot de andre aktørene. Som nevnt så hadde vi en ganske detaljert kravspesifikasjon i forhold til hva vi ville få til. Hovedprinsippene har vi prøvd holde på og jeg synes vi har fått til ganske bra. Men vi visste jo allerede da at vi skulle bygge 40 nye omsorgsboliger var det hjemlet som i Kristiansand. I Kristiansand så vil det si det boliger for personer som trenger heldøgns tjeneste. Det vil si det er det samme som et sykehjem og målgruppen var den samme. Men de var knyttet til et annet lovverk slik at er der definisjon hjemmeboende. Vi landet ganske fort på at de er syke og de trenger tilstedeværelse fra personale, så skulle bygge dem som bokollektiv. Prinsippet i Nederland er jo at bygningsmassen er utformet slik at det bare en inngang og en utgang. Hos oss så skulle vi bare bygge 40. Jeg vet ikke hvor mange det er hos dere?*

Student: vi ser for oss 40. Men vi har ikke fått definert om dette er heltidspasienter eller om dagpasienter.

Svar: *Utgangspunktet er nesten det samme uansett antall. Men vi skjønnte fort at dersom vi skulle få til det som har blitt gjort i De Hogeweyk, så trenger flere brukere for å få dette til. Det har med ringbebyggelse ved at det er en inngang og en utgang. Vi kan ikke låse dørene når det er omsorgsboliger. Sånn at vi må ha åpne dører og man skal alltid komme ut fra Strømmehaven. Men vi har laget en resepsjon i tilknytning med hovedinngangen. Den er bemannet fra kl. 08:00 til 21:00. Og når de går hjem så har vi et alarmsystem/ varslingsystem som gjør at dersom noen går ut så varsles det en alarm og et kamera. Det indre uteområdet er jo der hagen er, og det er her livet. Penger er også med, vi skulle jo lage bokollektiv. I De Hogeweyk så bodde de 6-7 personer i hvert bokollektiv. Vi skulle bygge 40*

så det tallet gikk liksom ikke opp. Vi har møtt mye velvilje hos politikerne og det har vært bra. Da hadde det blitt 8 personer på 5 bokollektiv. Vi fikk lov til å bygge 6 bokollektiv med 7 beboere. Da var vi veldig fornøyd. Siden personer med demens har behov for nærhet og ikke så mange forholde seg til. Alle bokollektivene skal ha direkte utgang til hagen. De har sin egen privat hage rett utenfor akkurat som de ville hatt hjemme. Så har man også felleshagen. Den er tilrettelagt for både framkommelighet og at det skal være litt variasjon. Den skal invitere deg ut. Utformingen av bokollektivene har vært veldig viktig for oss og dette hadde også noe med det faglige konseptet. At det er kontraster slik at de orientere seg når de kommer seg ut fra rommet. Dersom de skal se inn til fellesarealet så skal det ikke være lange korridorer. Beboerne skal se inn mot stue og kjøkken. Og de skal kunne gå rett ut til hagen. Grunnen til at de som vant, det var et dansk arkitektfirma som vant. Det er et nytt bygg med en takhage med gangbro fra andre etasje. Nede så er det tre bokollektiv og oppe er det tre bokollektiv. Så de som bor oppe kan gå over gangbroen og over til takhagen. De må ikke gå ned for å komme ut. Uteområdet skal være lett tilgjengelig og det er dette som er hovedtanken. De skal kunne gå ut og inn som de ønsker. Et annet prinsipp er dette med å trekke samfunnet inn. Det kan gjøres på mange måter. De Hogeweyk hadde jo veldig mange frivillige. De hadde like mange frivillige som medarbeider og beboere. Så det er spesielt og dette har noe med kulturen. De frivillige er jo en kjempeviktig del hos oss, med tanke på hele tilbudet og kunne ha aktivitetstilbud og klubbtilbud. Korona har ødelagt litt for oss, men vi kom i gang i høst. Vi har en trivselskoordinator som er ansatt i full stilling. Hun kontakter frivillige, skole og barnehager. Hun er også med å koordinere aktivitetstilbudet med konserter, bingo og hun får gjort masse til tross for korona. Også har det vært en lang kamp for å få det til, men vi har en liten butikk. Det var først bygd som en intern butikk. I De Hogeweyk så rigget de det som en intern butikk og det blir da en annen form for organisering og lager. Vi har fått Matkroken og det er en liten butikkjede. Vi så i høst når vi startet at skolebarn kom og handlet etter skolen, nabolaget kom inn siden butikken har søndagsåpent, så beboerne får verden inn. Før så var det et lite sykehjem, men når var det plutselig en haug folk som vi ikke visste hvem var. Og det var akkurat sånn vi ville ha det. Å få liv og hverdagsliv inn. For det er dette som ligger til bunn. Visjonen vår er at man skal kunne fortsette å leve sitt vanlige liv, det skal være hjemlig, det skal være hverdagslig, det viktigste er hverdagsaktivitet. De lager maten i bokollektivene og beboerne skal være delaktige i husarbeid i forhold til det de kan. Sånn som de gjorde hjemme. Noen er jo vant til å ikke gjøre noe som helst.

Student: men i de eksemplene vi har sett på som for eksempel Strømmehaven, Carpe Diem og andre utenlandske demenslandsbyer, så har de fleste butikk og gjerne en kafe sånn at folk utenfor kan komme. I vårt tilfelle så skal vi planlegge på et lite tettsted så butikk blir nok ikke aktuelt for oss. Men har dere sett noen andre måter eller arrangementer som gjør at lokalsamfunnet og kommer inn? Ikke bare butikk?

Svar: spisested har blitt veldig viktig for oss. Vi strevde veldig med å få det fordi folk er engstelige for at det ikke kommer til å gå rundt. Og dette skjønner vi. Vi har en avtale som gjør at de ikke betaler husleie og låner lokaler de første årene. Og hvis man kan få inn drivere av et eller annet så er det gull. Enten om det er en liten kafe som gjør at folk kan komme inn

og få kjøpt seg noe søtt og en kopp kaffe. Vi har jo en helsestasjon som nærmeste nabo og det har noe med å markedsføre seg. Kan trekke fram at man har kafe og det er lagt til rette for stallebord inne på toalettet, men dette har vi ikke fått igangsatt enda. Da kan man ta en tur etter de har vært på helsestasjonen. Men dette krever at man gjør litt «research» i nærmiljøet og finner ut hva som kan trekke folk. Man må være litt proaktive med å være litt på og blant annet undersøke hvilke barnehager som finnes i nærheten. Kan ha et utemiljø som appellerer til alle aldersgrupper så har kanskje barnehagen lyst til å besøke og bruke det som turområde. Har man en bålpanne så kan de kan komme for å grille formiddagsmaten sin. Det bør ikke være de store arrangementer heller. Men det burde skapes et miljø som inkluderer andre og kan invitere naboer og samarbeidspartnere til å bruke det. Vi har bålpanner i Strømmehaven og de er veldig mye brukt. Vi har et aktivitetssenter for psykisk utviklingshemming og de kommer på tur opp til oss og bruker uteområdet. Korona smalt jo i fjor sommer, men vi hadde utekonserter selv om det nesten var en byggeplass. Men noe av greien for oss når vi fikk 42 boliger var det skulle bygges sammen med det gamle sykehjemmet. Det var et lite sykehjem med 14 langtidsplasser og 24 omsorgsboliger, som også trenger heldagstjenester. Vi kaller alt for Strømmehaven og ikke alle har demens som bor her. De som bor i bokollektivet, må ha en demensdiagnose for å få plass her. Ved sykehjemmet så har de fleste en kognitiv svikt. I omsorgsboligene så er det personer med allslags utfordringer. Jeg har vært tilknyttet her i mange år og det er fantastisk å se hvordan beboerne blomster og det er mye takket være trivselskoordinatoren for at det faktisk skjer noe for beboerne. De bruker butikken, spisestedet, noen sitter parkert ved resepsjonen for å se på folk ute og inne. Noen sier at de har fått et nytt liv etter de flyttet inn til Strømmehaven. Og det er utrolig gøy. Jeg ser også at de som bor i bokollektivet har det veldig godt og de som jobber der må jo også skaffe seg erfaringer underveis. Det er jo ikke mange måneder vi har i drift. De har det veldig travelt og vi har den samme bemanningen som et vanlig sykehjem, men vi har rigget og organisert oss på en annen måte. Vi har fast bemanning knyttet til de enkelte bokollektivene. Helsefagarbeidene våre går 14 timers vakter og dette har vi kjempet hard for. De er mye på jobb. De har hovedansvaret for beboerne i bokollektivene og så har vi faste assistenter som er knyttet til bokollektivene og har hovedansvaret for husholdet.

Så alle beboere har sitt eget rom med bad. De har verken vaskemaskin eller noen kjøkkenfasiliteter, alt er i fellesarealet. Det er syv stykker sammen så det er nesten som et kollektiv. Man kan spise på rommet sitt, men gjøres i størst grad i fellesskap. Og så er det også livstils-inndeling for bokollektivene. I Strømmehaven så har vi tre og vi samarbeidet med et firma som også jobbet med Carpe Diem for å få kartlagt hvilke livstils typer kommer vi til å måtte planlegge for i vårt område. Og så landet vi på tre kategorier for livsstil og dette går jo ut på hva man liker å spise, gjøre, interesser, verdier og sånne ting. For hovedtanken er jo at like barn leker best. Hvis man lever i et miljø som er litt lik som selv så kan dette skape en ro og gjenkjennelighet for beboeren. Vi har fått interiørkonsulenter til å innrede alle bokollektivene og alle bokollektivene er forskjellige. Alle skal være innredet hjemlig og noe skal være brukt, så ikke alt er nye møbler. Vi har en landlig, byliv og klassisk livsstil.

Student: kunne du sagt litt mer om uteområdet med felleshagen? Hvilke kvaliteter ønsket dere å få frem der enten ved aktiviteter?

svar: vi har også knyttet det opp med det gamle og der var det en sansehage fra før. Nå er dette også en del av hele grøntområdet i Strømmehaven. For det første så er det det skal være fritt og trygt i Strømmehaven. Det er som sagt en inngang og uteområdene skal være lett tilgjengelig. Da må man også bruke noe teknologi og det er ikke alt vi har lyktes ved. Blant annet skal dørene være lette å åpne. Vi har en heis fra første til andre etasje som går av seg selv. Hvis ikke man trykker på en knapp så går den ned eller opp. Men uteområdene skal være lett tilgjengelig og alle bokollektivene skal ha sin egen inngangsdør og så kommer man ut. Som sagt er det privat det som er nærmest kollektivet og det skal komme egne vinterhager for hvert bokollektiv, men de er ikke ferdig enda. Men fra vinterhagen så kommer man rett ut på terrassen eller vinterhagen til grøntområdet. Når det gjelder valg av interiør for vinterhagene så har også interiørkonsulentene vært utfordret. Noen setter inn plantebenk så noen kan holde på der med noen urter og legge til rette for at bokollektivene har sin egen greie. Kommer man lengre ut så er det vandresløyfer som gjør at man kan gå litt rundt. Det er organiske former på midtbyggene, som dere sikkert har sett på bildene. Uteområdet skal invitere til å bevege seg. Det er også satt ut noen bevegelsesapparater, hvor man kan balansere på noen og her finnes det mange å velge mellom. Det skal også inviteres til sanseintrykk og dette går på beplantning. Her ble det hentet inn landskapsarkitekter som har tegnet dette uteområdet. Det er laget egne soner og med ulik beplantning som blant annet frukt. Vi er veldig spente på det vi har dyrket og hvordan det kommer opp.

Når man kommer opp fra bokollektivene ved de private uteområdene så er det bygd opp pergola med benk. Man har både området til rekreasjon og benker rundt slik at man ved en vandretur kan sett seg ned. Det er også et stort aktivitetscenter som også er del av dette. De har egen inngang utenfra og kommer ofte med drosje hjemmefra. Den drifter ikke vi, men vi samarbeider tett. De er også brukere av hagen og uteområdet. De har egen terrasse og uteområde. Bak i den gamle sansehagen som vi har døpt «Oasen», der har vi drivhus og en hagegruppe. Det er vært mange frivillige i høst når de kunne komme sammen med beboerne og dette stimulerer til aktivitet. De kan være med å gi beboerne en opplevelse av en meningsfull hverdag. De kan ta på ting og det finnes også en bakstovn, men vi har ikke brukt den enda. De har satt opp fyr og kost seg utover høsten. Vi har flere bålpanner og det er kjempefint å samles rundt bålpannen for å se på flammene. Det er fint å kunne sitte på en benk og se at det kommer noen barn som skal på butikken for å kjøpe is. Dette er jo en helt alminnelig hverdagsglede. Når det gjelder materialvalg så er noe betong, heller, asfalt og maisbelegg. Det finnes lite plen på grøntområdet, mens det finnes litt mer plen ved Oasen. Noen blomsterkasser er tilpasset for rullestoler skal komme inntil og ta og lukte.

Student: Du nevnte hvordan dere måtte tilpasse den nederlandske modellen til en norsk versjon. Hva tenkte dere spesifikt der?

Svar: *Nei, da tenker jeg på alt. Det er her med kultur og det som har med frivillighet. For oss så ville vi nok ikke fått til å ha 150 frivillige. Men vi har også mange frivillige i Strømmehaven. Hvordan de bruker kompetansen og har andre navn på dem. Det er nok en lavere fagkompetanse innenfor tjenesten enn det vi har. Vi ville gjerne ha en pub, men dette reiste også spørsmålet om hvordan man holder liv i det? Det er laget en bar til spisestedet og den har skjenkebevilling. Og vi har masse gøy som vi ikke at kommet i gang med og særlig hvordan vi skal trekke inn nærmiljøet. Vi kan ha fotballpub og vi har en stor sal som er fleksibel, blant annet utleie til selskaper. Så vi vil gjøre mer når koronaen er over. Man må se på de lokale forholdene for å finne ut hva som trengs for at folk skal komme og bruke det. Dere må jo finne ut hvem som er nærme og hvem er gangavstand. Vi er heldige og har ca. 300 meter unna et stort område som kalles Randesund hageby servicesenter, som er et senior anlegg som er leiligheter for hjemmeboende eldre. De er vanlig leiligheter og de har ventet lengde på oss. For de snakket om å selv ha et eget spisested for det er klart at det fort blir konkurranse og kamp for å overleve. Siden vi fikk til et spisested så har ikke de jobbet videre med det. De som bor der, kommer gjerne innom hver dag og bruker dette som turmål. Når det var nedstengt så kunne de komme for å bestille «takeaway». Det er jo helt gull.*

Når det gjelder livsstil så har vi måtte tilpasse oss etter vår kultur og hvordan vi er. For vi har nok ikke et klasseskille som de har i Nederland. De har for eksempel en indonesisk livstil og religiøs. Det var helt uaktuelt for oss. Vi har en teori om at vi nordmenn er veldig like og tenker at likhet har en stor verdi. Men samtidig så er vi forskjellige. Man ser at de ofte er de små tingene også betyr noe. Noen liker dårlig at det er rot rundt dem å reagere dårlig på dette. Så hvis de hadde blitt plassert på et bokollektiv med kaos og masse farger, så ville de jo «klikket». Mens en annen kan like den minimalistiske stilen og lite «stæsj», ville nok opplevd de samme omgivelsen om nakent og fremmed. Vi vil gjerne forske på dette og har fått noen forskningsmidler for å se dette har den effekten vi håper og tror den har. Det er kombinasjonen i Strømmehaven med alle disse tingene som vi håper og tenker har en effekt på beboeren og at de har det bra. At de opplever å ha en meningsfull hverdag. Samtidig så er dette syke mennesker og de har utfordringer blant annet atferd. Men så har vi spisset kompetansen for å håndtere dette. En av tankene bak dette er at det skal være bevegelsesfrihet og kan gå uten at noen stopper deg. Det er ingen låste dører. Mange har uro og har behov for å gå hele tiden og det får de lov til. Dette kan gjøre at de kanskje sover bedre om natten og trenger å bruke mindre medisiner. Jeg tror ihvertfall at de lever roligere enn om de hadde levd under andre forhold og dette er hovedteorien. Men noen får ikke gått nok heller og noen er kjempespreke fysisk. Så da har vi turgrupper og fått noen frivillige som går tur. Det er ikke langt til lysløype og skogen, så hvis noen har virkelig behov for å strekke ut så har de mulighet til dette også. Så har vi også fått sykler og vi har fått enda flere midler som skal brukes på sykler. Vi samarbeider jo med organisasjoner, blant annet Blå Kors har et prosjekt med sykkelpiloter. Hver det er en som sykler og så er det en som sitter i en tralle bak. Så da får de komme seg ut og kjenne på vinden i håret og frisk luft. Vi har også fått en «fun2go-sykkle» som dem som er spreke nok til å sykle selv og sykler man ved siden av hverandre. Dette krever at de må utenfor området ettersom det er lite plass inne på

områder. Vi har også lyst til å bygge en paviljong slik at når vi har utekonsserter så kan beboerne sitte tørt.

Student: Du sa at dere ikke har fått tatt i bruk alle deler enda. Men har dere gjort dere noen erfaringer om noe som er veldig populært blant beboerne? Eller mindre populært?

Svar: vi er jo ikke helt der vi ville vært. I De Hogeweyk så hadde de et overveldende tilbud av klubber og det har vi ikke mulighet til å tilby akkurat nå. Vi har en trivselskoordinator. Men det klart man ser at mange ting fenger, blant annet poesiklubb. Det er ikke så mange på gruppen, men det er alltid noen som har lyst til å være med på det. Noe annet som har blitt kjempepopulært er «virtuell bowling» hvor spillet skjer på en skjerm. Her kan alle delta uansett om kan står eller sitter i rullestol. Det er også de vanlige tingene som er veldig populært, for eksempel bingo, og kafe og kaker. Vi har frivillige som har en fast tirsdagskafe, men som sikkert kommer tilbake når vi får lov til det. Som sagt så er det å fyre opp bålpanne har vært veldig populært. Vi har i tillegg konsserter og vi har organisert det, så vi slipper å ringe for å avtale med ulike artister. Dette heter den «KulturRullator», mens det heter vel «Den kulturelle spaserstokken» for resten av landet. Da er det folk som har avtaler med artister og studenter. Så da kommer de ut etter fastsatt program og det er kjempeflott.

Jeg vet faktisk ikke hva som er mindre populært. Men samtidig må man tenke over at det skal treffe de som bor her og oppleves som meningsfylt, så der er ikke et poeng å ha mest mulig. For det er det hverdagslige som er det viktigste. Selv noe er kjedelig så er det en del av hverdagen som blant annet lage mat og rydde opp, vaske tøy. Det er mange trivielle ting som er hverdagen for de fleste. Hverdagen i bokollektivet er veldig viktig.

Student: Vi skal jo fokusere en del på universell utforming og du nevnte opphøye bed. Dette har vi også tenkt. Er det noe dere har sett i ettertid som mangler eller skulle endret på?

Svar: universell utforming er jo et krav og handler jo at man skal kunne komme fram og at det er plass nok på badet. Hjemligheten er jo også en viktig ting i Strømmehaven, men vi har faktisk valgt tilrettelagte bad. Vasken kan heves opp og ned. Det er støtte til toalettet og dusjen. Vi har valgt å ikke ha takheiser og dette var en stor diskusjon, spesielt for vernesiden. Vi synes at dette strider med hjemligheten og hvis man ikke trenger heisen og har skinner i taket så er det ingen som har dette hjemme. Hvis det er behov for forflytning så får vi hjelp fra hjelpemiddelsentralen. Badet er det rommet som er minste hjemlig. Ellers skal man jo selvfølgelig ute og inn med rullestol med tilpasset bredde på døren. Men vi ser likevel selv om det er universell utforming så kan det være opptil 2,5 cm på terskelen, dette strever de dem. De må gjennom hovedbygget for å komme seg til resepsjonen. Og det vanskelig å komme over de små tersklene med rullestol og rullator. Så det bør være «terskelfritt» over alt. Dette gir selvfølgelig en utfordring at man må ha børster under dørene og ha varmelamper over, dette har vi ikke nå. Disse tersklene har måtte bli korrigert fordi det har ikke vært god nok fremkommelighet. Også er det selvfølgelig døråpner på de tunge dørene, men dette kan være

litt vanskelig for noen å få til. Det er to steder vi har sensor slik at døren åpner seg selv. Dersom det blåser så åpner døren seg og det blir gjennomtrekk.

Vi kan ikke svare på om det har en effekt enda, men vi har døgnrytme belysning i bokollektivene som er tenkt for å gi en ro og kjenne på kroppen om det er morgen eller kveld. Vi har slitt litt med nattbelysningen fordi det skrudd seg på når noen beveger seg på natten og dette er ikke helt heldig. Vi har en trapp fra takhagen og ned, men ville egentlig hatt det helt trappefritt. Vi måtte ha trappen grunnet rømningsvei. Der har vi satt noen stolper oppe sånn at ingen skal trille utfor med rullestol eller rullator. Det er også en utfordring med tanke på snøbrøyting og derfor har vi et snøsmelleanlegg inne i området. Der er jo en hovedinngang som sagt og det finnes ingen rømningsdører ut fra området andre steder. Dette har vært en kamp siden ingen har forstått det. Det er to porter og den ene er bare til brannbil. For sykebiler skal ikke inn i gården og de må stoppe foran hovedinngangen. Så har vi gjort noen kompromisser. Vi har en varegård så de slipper å gjøre leveranser gjennom resepsjonen og dette er styrt med adgangskontroll. Det er også en port i nord og den er ikke ferdig montert enda. Her tenker vi at parkkontrollen skal bruke den. Det skal være minst mulig trafikk. For hvis noen kommer inn for å jobbe så blir porten åpen. Da sier jeg at vi ikke kan holde det vi lover siden er ikke er trygt lengre for de som bor her. De kan vandre rett ut uten at vi ser dem. Så det er en del praktiske ting som blant annet søppelhåndtering og i den ene enden av området så har vi en søppelbod. Tanken er også at beboerne skal delta i dette og så er det en port i andre enden hvor det er adgangskontroll. Her kan renovasjon komme og hente dunkene. Det har vært mange runder for å sikre at dette er sikkert nok. Det er mange ting som må ivaretas.

Informasjonsskriv NSD

Vil du delta i forskningsprosjektet ” Demenslandsby i Øystese”?

Dette er et spørsmål til deg om å delta i et prosjekt hvor formålet er å planlegge en demenslandsby. I dette skrevet gir vi deg informasjon om målene for prosjektet og hva deltakelse vil innebære for deg.

Formål

Dette er en bacheloroppgave, der formålet er planlegge en demenslandsby i Øystese i Kvam herad. Fokuset i oppgaven ligger på utforming av grøntområde, og vise hvilke kvaliteter og tilbud det er ønskelig å ha i en demenslandsby. I tillegg skal det prosjekteres adkomstvei og parkeringsplasser. Gjennom et mulighetsstudium ønsker vi å vise hvordan man kan utforme en demenslandsby ved et lite tettsted. Prosjektet tar sikte på å ende opp som en detaljregulering.

Hvem er ansvarlig for forskningsprosjektet?

Høgskulen på Vestlandet er ansvarlig for prosjektet.

Plan- og arkitektkontoret ABO har gitt oss oppgaven, og bistår med materiale og kunnskap.

Hvorfor får du spørsmål om å delta?

Du får spørsmål om å delta på grunn av din erfaring og kompetanse innen ditt fagfelt. I tillegg har du kunnskap og erfaring fra planlegging av demenslandsby. Dette er informasjon som kan være aktuelt for vår fremdrift av oppgaven.

Hva innebærer det for deg å delta?

Gjennom et intervju vil vi spørre deg om å gi noen opplysninger om det å planlegge en demenslandsby. Spørsmålene vil i utgangspunktet dreie seg om erfaringer dere har gjort dere underveis i prosessen, og etter prosjektslutt. I tillegg vil det kunne bli stilt oppfølgingsspørsmål underveis, dersom det skulle være behov for det. Opplysningene blir registrert ved hjelp av notater. Dersom det skulle bli behov for å ta lydopptak, vil det bli spurt om tillatelse til det på forhånd.

Ekstern databehandler: På grunn av koronautbruddet vil kommunikasjon skje via e-post og videosamtale.

Det er frivillig å delta Det er frivillig å delta i prosjektet. Hvis du velger å delta, kan du når som helst trekke samtykket tilbake uten å oppgi noen grunn. Alle dine personopplysninger vil da bli slettet. Det vil ikke ha noen negative konsekvenser for deg hvis du ikke vil delta eller senere velger å trekke deg.

Ditt personvern – hvordan vi oppbevarer og bruker dine opplysninger

Vi vil bare bruke opplysningene om deg til formålene vi har fortalt om i dette skrevet. Vi behandler opplysningene konfidensielt og i samsvar med personvernregelverket.

- Det er studentene som skriver bacheloroppgaven, veileder og ABO som har tilgang til opplysningene.

- For å kunne bruke opplysningene direkte i oppgaven må vi kunne henvis til kilde. Ditt navn og arbeidssted vil derfor kunne gjenkjennes i publikasjonen.

Hva skjer med opplysningene dine når vi avslutter forskningsprosjektet?

Opplysningene anonymiseres når prosjektet avsluttes/oppgaven er godkjent, noe som etter planen er 15.06.2021. Eventuelle lydopptak vil bli slettet når prosjektet avsluttes/oppgaven er godkjent. Opplysninger som brukes direkte i bacheloroppgaven, vil forbli lagret i bacheloroppgaven også etter prosjektets slutt.

Dine rettigheter

Så lenge du kan identifiseres i datamaterialet, har du rett til:

- innsyn i hvilke personopplysninger som er registrert om deg, og å få utlevert en kopi av opplysningene,
- å få rettet personopplysninger om deg,
- å få slettet personopplysninger om deg, og
- å sende klage til Datatilsynet om behandlingen av dine personopplysninger.

Hva gir oss rett til å behandle personopplysninger om deg?

Vi behandler opplysninger om deg basert på ditt samtykke.

På oppdrag fra Høgskulen på Vestlandet har NSD – Norsk senter for forskningsdata AS vurdert at behandlingen av personopplysninger i dette prosjektet er i samsvar med personvernregelverket.

Hvor kan jeg finne ut mer?

Hvis du har spørsmål til studien, eller ønsker å benytte deg av dine rettigheter, ta kontakt med:

- Høgskulen på Vestlandet ved:

Student:

Linn S. Jespersen

Mail: 571958@stud.hvl.no

Veileder:

Tonje Margrethe Nordås

Mail: margrethe.nordas@hvl.no

- Vårt personvernombud:

Trine Anikken Larsen

Mail: personvernombod@hvl.no

Tlf: 55587682

Hvis du har spørsmål knyttet til NSD sin vurdering av prosjektet, kan du ta kontakt med:

- NSD – Norsk senter for forskningsdata AS på epost (personverntjenester@nsd.no) eller på telefon: 55 58 21 17.

Med vennlig hilsen

Line S. Jørgensen

Samtykkeerklæring

Jeg har mottatt og forstått informasjon om prosjektet *Demenslandsby i Øystese*, og har fått anledning til å stille spørsmål. Jeg samtykker til:

- å delta i intervju
- at opplysninger som brukes i bacheloroppgaven gjør at jeg kan gjenkjennes (via kildehenvisning)
- at opplysninger som brukes vil forbli lagret i bacheloroppgaven også etter prosjektslutt

Jeg samtykker til at mine opplysninger behandles frem til prosjektet er avsluttet

5/5-2021 Mette Alice Olsen

(Signert av prosjektdeltaker, dato)

Prosjektansvarlig Student
(Forsker/veileder)